

Textus: „Nem rejthető el a hegyen épült város.” Mt 5, 14b.

Kedves Testvérek!

Az igehirdetés sorozatban tovább lépve három Hegyi Beszédből vett kép van velünk: só, hegyen épült város, világosság. A jövő héten lesz szó a világosságról, most pedig a hegyen épült város képe van velünk.

Használják ezt a képet általános értelemben valamire, ami nyilvánvaló, ami jel, ami példa másoknak. Általános értelemben vett metafora is lehet, de hiszem, ennél azért sokkal több.

I. Átfogó kép

I.1. **Isten népe jel.** A hegyen épült város képe egy kis félmondatként ékelődik be a „Ti vagytok a világ világossága” és a lámpásról szóló gondolatok közé. Úgy is értelmezhetjük ezeket a szavakat, hogy **a világ világossága képet illusztrálja** Jézus a hegyen épült város és a vékatartóba tett lámpás képével. Mi most **mégis kiemeljük** a hegyen épült város képét (jövő héten lesz szó a világosságról). A 14b félbeszakítja a hasonlatot, mely csak a 15.v-ben folytatódik. A tanítványok hivatását „a hegyen épült város”-hoz hasonlítja, amely **a tanítványi körnek exponált helyzetét** is kifejezi.

Szegény tanítványok, nem is tudják, mennyire exponált mindez, hogy mennyi minden ki fog derülni velük kapcsolatban s hogy évezredek át emberek milliárdjai fogják olvasni szavaikat, láthatják botlátsaikat, ügyetlenkedésüket és próbálkozásait Krisztus követésében.

I.2. **Multidimenzionális.** Kiemelten hangsúlyos tehát, hogy ez a szakasz csakis többdimenziósan magyarázható és érthető: **Isten népének jelenléte demonstratív a világban, és ez igaz az egész anyaszentegyházra, a helyi gyülekezeti közösségekre és az egyéni életünkre, a hitben járó, Krisztust követő emberekre.** Így adható vissza az eredeti szöveg jelentése: „Ha tanítványaim vagytok, akkor látszódtok, láthatóvá, nyilvánvalóvá váltok a világ számára.” Mint a város, amely hegyre épült - nem is tud nem-látszódni: („nem tud elbújni a város”) A hegyen épült városnak természetéhez tartozik az, hogy messzire látszik.

I.3. **Jeruzsálem.** Általában úgy gondolják, hogy itt nem Jeruzsálemre – mint hegyen épült városra – gondol Jézus, hanem bármilyen városra, amely hegyen épült (a „város” szónak nincs határozott névelője a szövegben). Ám nehezen elképzelhető, hogy Jézus zsidó hallgatósága ne gondolt volna Jeruzsálemre és a hozzá kapcsolódó Sion-tradícióra. A Sionra, amely „örökké megáll” (Zsolt 125,1), ahonnan jön az Úr áldása (Zsolt 128,5), ahová a messiáskirály bevonul (Zak 9,9), és ahol az Úr megvalósítja örökkévaló uralmát (Zsolt 146,20). Kontinuitás is ez az ószövetségi korszak, a Nagy Történet előző állomása és a következő között: a tanítványok ebbe a képbe lépnek bele. Mindez csak erősíti azt, ami a hegyen épült város képében benne rejlik. Ahogyan lehetetlen a hegyen épült város álcázása, elrejtése, ugyanúgy „lehetetlen” az igazi tanítványság elrejtése, hiszen akkor nem vonz másokat az Atyához.

II. Krízis

De mi ebben a kihívás, hogyan érint mindez minket? A hegyen épült város Isten népe, az anyaszentegyház, az egész... a tanítványok legtágabb közössége... s ebben elrejtve a gazdagréti gyülekezet, s a te egyéni életed is. Valamilyen módon a részei vagyunk mindannyian.

II.1. Hogyan válik céltévesztetté Isten népe, mint hegyen épült város a világban?

A legnagyobb veszély a múlt vasárnap is említett identitásvesztés. Azaz Isten népe megpróbál mássá lenni, megpróbál több vagy épp kevesebb lenni, mint az az Istentől rendelt dolga lenne. A krízis, a nehézség abból fakad, ami az alapállás: Isten népe látható. Ez a küldetése, de ehhez kapcsolódik a legtöbb kísértés és félresiklás, céltévesztés, azaz bűn is. Mert bármilyen kellemetlen, de tény, hogy Isten népe nem tökéletes. Megtisztította Krisztus, megváltotta, de még nem teljesen tökéletes. Így fogalmaz egy írásmagyarázó: „Krisztus népe számára nem az üldözések, a nagy próbatételek jelentik a legnagyobb veszélyt, hanem a szekularizáció. Ez akkor történik meg, ha „a hegyen épült város”, azaz a Krisztus gyülekezete, az egyház a világhoz lesz hasonlónak, ha annyira keveredik a világgal, hogy már megszűnik egyház lenni. Ebben az esetben nem az egyház hat a világra, hanem a világ az egyházra. A történelem folyamán sokszor annyira hasonlított a világra, hogy szinte össze lehetett vele tévesztetni. Jézus az ízt veszített sónak nem ígér holnapot. Az ilyen egyházat nem védi, hanem átadja a világ ítéletének.”

II.2. Hányféleképpen történhet ez?

Nézzünk most néhány példát arra, miképpen érint minket az identitásvesztés Isten népeként.

Anyaszentegyház

1. Ha egyházként nem veszem tudomásul, hogy a gyülekezeteiben él az egyház és az egyénekben is... azaz ha a hatalom büvöletében él, saját hatalmának s intézményének fenntartása önmagában való céllá válik.
2. Ha engedi Isten népe, hogy más alapján határozzák meg, mint amit Isten mond. Például egy államhatalom mondja meg, mi az egyház dolga.

Helyi gyülekezet

1. Ha izolálódik a környezetétől, azaz zárt kapukkal van jelen, inkább erődítmény, mintsem nyitott otthon.
2. Ha „álcázza magát”, azaz szinte észrevehetetlen a világ számára az, amit képvisel az evangéliummal kapcsolatban.

Egyéni életünk

1. Ha egyénileg függetleníteni akarom magam Isten népe nagy közösségétől.
2. Ha el akar vegyülni, eltűnni, nem látszani
3. Másnak tűnni, mint ami, azaz kényszeresen megmutatni valamit, ami más és különböző.

Ami mindháromra nézve veszély, az a felejtés. Ezért mondja az Írás: emlékezz! Emlékezz arra, amit Isten tett, akinek Ő lát! Ha elfelejt emlékezni, akkor elveszti stabilitását. Az alapok rendülnek meg: a mély Istenben való bizalom.

III. Mire hív ez minket?

Bűnbánat, megtérés. Ezt olvastuk a 87. zsoltárban: “Körtáncban éneklik: Minden forrásom belőled fakad.” – ennek a hiánya, a forrástól való elszakadás az, ami fenyeget, s amiben ma újra Istenhez fordulhatunk.

Fogadd el, aki vagy Krisztusban! Ismerjük fel saját ellentmondásosságunkat, hogy miközben Istenre mutatunk, nem vagyunk büntelenek. Engedjünk el minden hamis elvárást. Isten akarja, hogy legyünk. Ne akarj elrejtőzni. Ne akarj másnak látszani! A hitelességed forrása az önazonosság: az vagy, akivé Isten formál, ahol éppen tartasz.

Befejezés

Az új Jeruzsálemről olvashatunk a Biblia utolsó lapjain: Krisztus mennyasszonya, a megdicsőült egyház, a város, amit ott látunk a mennyekben. Így olvasunk erről:

Jel 21, 9-26:

És jött egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár volt, telve a hét utolsó csapással, és így szólt hozzám: Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. Elvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely Istentől, a mennyből szállt alá, telve Isten dicsőségével; ragyogása hasonló volt a legértékesebb drágakőhöz, a kristályfényű jáspishoz, fala nagy volt és magas, tizenkét kapuja volt, előttük tizenkét angyal, és a kapukra nevek írva, Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: kelet felől három kapu, észak felől három kapu, dél felől három kapu, és nyugat felől három kapu. A város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve. Aki velem beszélt, annál volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falát: a város négyszögletű volt, és a hossza annyi, mint a szélessége; és megmérte a várost a mérővesszővel: tizenkétezer futam, hossza, szélessége és magassága egyenlő. Megmérte a falát is: száznegyvennégy könyök, emberi mértékkel, amely az angyalé is. Falának építőanyaga jáspis, és a város színarany, tiszta üveghez hasonló. A város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette: az első alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd, az ötödik szárdonix, a hatodik karneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt. A tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt, a kapuk mindegyike egy-egy gyöngyből, és a város utcája színarany, mint az átlátszó üveg. Nem láttam templomot a városban, mert a mindenható Úr Isten és a Bárány annak a temploma. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Bárány: a népek az ő világosságában fognak járni, és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket. Kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz. A népek oda viszik be kincseiket és gazdagságukat, tisztátalanok pedig nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot vagy hazugságot cselekszenek: hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.

Ezen a mai napon újítsuk meg a szövetséget: Hozzá tartozunk, Benne vagyunk s lehetünk azzá, akinek Ő látni akar minket!

Ámen!

Thoma László